

KAPITEL 1

Tro är inte blind. Eller döv. Eller stum.

När jag stod i talarstolen vid farvälmötet då jag vid 19 års ålder skulle åka ut som missionär satt jag fast i skillnaden mellan att veta och att tro. Jag kunde inte ärligt säga: ”Jag vet att evangeliet är sant.” Jag visste att en del människor förväntade sig att jag skulle säga dessa ord. Men jag kunde med gott samvete bara säga: ”Jag tror att det är sant.” Jag lade märke till en krukväxt som stod nära mig och sa att min tro var som den växten – och att jag trodde att den skulle växa.

Sedan, mot slutet av min upplevelse av den tidens enveckasversion av dagens Missionärsskolor, övade vi på att undervisa våra kamrater om den första missionärsdiskussionen. När jag undervisade om avfallet stannade en handledande återvänd missionär och lyssnade. Han avbröt mig och sa: ”Äldste, bär ditt vittnesbörd där. Säg att du *vet* att den sanna kyrkan måste ha tolv apostlar i dag, liksom Kristi ursprungliga kyrka.” Jag sa artigt att jag gladeligen skulle vittna för en riktig undersökare, men att så här som övning kändes det lite för personligt för mig att säga ”jag vet” just då. Han tryckte på igen: ”Tolv apostlar, äldste. Jag vill höra ditt vittnesbörd.” Jag kände mig lite sårad och sa tyst: ”Jag tror att Kristi kyrka i dag har femton apostlar, inte tolv.” Han drog fram en stol och frågade: ”Har vi ett litet problem, äldste?”

Sedan blev vi tack och lov avbrutna. Men jag kände mig betyngd av att min nivå av tro – ärlig och djup som den var – ändå inte var tillräcklig för en missionär. Jag tänkte tillbaka på alla de kvällar innan mitt farvälmöte då jag använde nyckeln jag hade fått som assisterande stavsorganist och gick in i tabernaklet i S:t George runt elvatiden på kvällen. Där spelade jag på tabernaklets fina piporgel i ungefär en timme med full volym och sjöng Sions sånger alldeles ensam med den lilla lampan på orgelkonsolen som den enda ljuskällan i den heliga gamla pionjärbyggnaden. Jag bar mitt vittnesbörd på mitt eget sätt, men det var en liten hemlighet mellan Herren och mig, och det höll fortfarande på att formas. Jag måste ha ”vetat” *något*, men vad då?

Dessa minnen återvände när jag läste Richard Bushmans redogörelse för sitt andra år vid Harvard, då hans hårda möten med gudlös skepticism gjorde att han kände att han var ”på fiendemark”. Snart blev han så nedtryckt av pressen att ”religiös agnosticism verkade vara den enda möjliga ståndpunkten med tanke på vad vi säkert vet”. Han ”visste inte att det fanns en Gud eller att något av det mormoner tror faktiskt hade hänt”.

Men han tog ändå emot en missionskallelse. Men ”om jag hade så mycket tvivel”, frågade han sig sedan i efterhand, ”varför åkte jag?”¹

Han har sedan dess ”kommit att tro att mitt problem egentligen inte var att tro, utan att finna orden för att uttrycka min tro”. Det han saknade var ”ett språk för mormonismen som verkade förnuftigt vid middagsbordet [på Harvard]”. Han tror nu att han faktiskt ”trodde hela tiden det året – varför annars gå ut som missionär? – men jag var *stum*, och kunde inte tala”.

Bushman har sedan dess ägnat hela sitt liv åt att lära sig kommunicera om religion ”på ett sätt som kan förstås” av en världslig publik snarare än att tvinga dem att ”lära sig vårt språk för att förstå oss”. Det som därför utmärker hans skrifter om ämnen i kyrkans historia är tonen, språket

och vokabulären. Precis som människor som inte kan urskilja musikaliska ljud anses vara "tondöva" har många människor i dagens värld svårt att förstå religiöst språk. Så han lärde sig medvetet att skriva i ett tonläge den världsliga publiken kunde höra. *Tro är inte döv*.

Vid 19 års ålder hade jag, liksom Bushman, inte orden för att kunna uttrycka min tro ordentligt – förutom ensam vid piporgeln. Skillnaderna mellan att veta, tro, tvivla och undra är inte triviala. Men de är ofta otydliga, eftersom vår upplevelse är större än vår vokabulär. Och när vår en gång lugna tro abrupt ställs inför frågor som lämnar oss utan ord, även om det bara är tillfälligt, kan vår tro verka vara inte bara blind, utan även stum. Då kanske vi skulle vilja ha en bok som heter *Tro för dumskallar* – alltså när vi känner oss talträngda på grund av vår andliga växtvärk och undrar om något är fel. Skulle det innebära att vi också är trolösa? Antagligen inte – men vi kanske behöver en mer fullständig vokabulär. En "tillväxt i tro kan [också] ses som en förbättring av språket".² *Tro är inte stum*.

Så liksom Bushmans skrifter om Joseph Smith har min del av den här boken visat sig vara självbiografisk. Jag har upptäckt att jag här försöker beskriva min personliga strävan efter en mer "kunnig" tro – de frågor jag ställdes inför och den vokabulär jag tillägnade mig när jag sökte efter svar på dem, ett steg i taget.

Vad gäller att "veta", till exempel, bar äldste Harold B. Lee i de tolv ett kraftfullt vittnesbörd om Frälsaren när han besökte vår mission. Han citerade Läran och förbunden 46:13–14: "Åt några är det genom den Helige Anden givet att veta att Jesus Kristus är Guds Son. ... Åt andra är det givet att tro på deras ord." När jag lyssnade *visste* jag plötsligt att han *visste*, och jag trodde på hans ord. Det var bara ett steg, men det var verkligt. Tro eller kunskap? Lite av varje. Senare kom jag själv gradvis att veta.

Strax efter min mission frågade en nära vän mig vad som var det viktigaste jag hade lärt mig på missionen. Med samma ärlighet som hade begränsat mina ord vid mitt farvälmöte fann jag att jag sa att jag på något sätt nu faktiskt visste att Gud var verklig, att han kände mig, och att jag hade en personlig relation till honom – en verklighet som har vuxit och varit ett ankare för min själ ända sedan dess. Jag hörde senare någon kalla denna intensiva och gripande upplevelse av en relation till Gud för "närheten". När jag hörde hennes ord visste jag vad hon menade, och varför det ökade hennes tillit till honom.

Med tiden upptäckte jag att "tro" och "tvivel" inte är de enda alternativen. Det räcker inte heller att bestämma sig för om man är en "konservativ mormon" eller en "liberal mormon", något vi talar om senare i boken. Sådana polariserande dikotomier är inte bara ohjälpsamma, de stör ofta genuin andlig tillväxt. De kan också hindra föräldrar och barn, eller ledare och kyrkans medlemmar, från att lyssna på och förstå varandra. Alltför ofta ställer unga människor och andra medlemmar uppriktiga men för skeptiska frågor, medan deras föräldrar och ledare ger dem uppriktiga men för rigida svar. Det var det som hände i min korta dialog med den där återvända missionären. Det skulle vara mycket bättre om vi kunde ta oss ur våra respektive "glapp" och verkligen kommunicera.

När jag påbörjade min mission var "mitt problem egentligen inte att tro, utan att finna orden för att uttrycka min tro". Med det minnet i åtanke är vårt syfte här att erbjuda ord, berättelser och begrepp som vi hoppas kan beskriva en trosprocess som leder till tillförsikt och tillit till Herren och hans kyrka.

Våra hjärtan blöder för dem vars tro skakas av information eller människor eller upplevelser som verkar kasta tvivel över deras tidigare tro. Att ställas inför överraskningar och osäkerheter kan faktiskt vara en del av trons naturliga tillväxtprocess. Vi har genomgått många sådana överraskningar – vårt språk speglar bara våra upplevelser. Det enda sättet att utveckla autentisk,

väl beprövad andlig mognad är att arbeta sig igenom sådant motstånd. Det var därför John Milton inte kunde ”berömma en dygd i kloster” – en oprövad dygd som ”aldrig ser sin motståndare”.³ Sann tro är inte blind, eller döv, eller stum. Snarare *ser*, och övervinner, sann tro sin motståndare.